

140417 Skärtorsdagen, tredje årgången Björn Helgesson

Vi har alla erfarenhet av att både bli avklädda och påklädda. Som små barn kunde vi inte sköta detta själva och det var därför våra föräldrars och syskons ansvar. Bit för bit tog vi kontrollen över våra egna liv. I andra änden av livet kommer vi åter att få möta barndomens erfarenhet: någon annan måste hjälpa mig med på- och avklädandet. Att någon annan klär av mig och klär på mig visar på att jag själv saknar kontroll, att jag är utlämnad och blottad. Det sker kanske t o m mot min vilja.

Kyrkan vi befinner oss i gestaltar en kropp. Jesu kropp. Fötterna befinner sig vid ingången i väster. Huvudet är åt öster och de två korsarmarna är just Jesu armar som sträcker sig mot norr och söder. Så är också kyrkan en tidsrymd. Livets start finns åt väster och livets slut åt öster. Det är därför dopfunten är i den västra delen av kyrkan. Den uppgående solen i öster är en symbol för Guds framtid som kommer oss till mötes. På gränsen mot soluppgången får också min kista stå när jag begravs.

Ikväll följer vi Jesus mot hans egen död. Han firar den judiska påsken men låter den få en ny innebörd. Brödet är mitt kött, säger han, och den som äter mig har liv (Joh. 6). Efter denna måltid släpper - eller tappar - han allt mer kontrollen. Jesus faller. Han säger: Om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd. (Joh. 12). Den skörden är att vi får liv som sträcker sig bortom vår egen kroppsliga och själsliga död. Att falla är att förlora kontrollen att kläs av. Jesus faller i darrande tillit till sin Far. Tilliten gör att han säger: Låt din vilja ske, inte min (Luk. 22:43). Jesus ger upp sin kontroll. Faderns vilja är det bästa, fast vi inte förstår det i vår kropp. I dina händer lämnar jag min ande (Luk. 23:46). När jag i sjukdom eller åldrande kläs av samlas det jag är upp av Fadern. Tro är att lita på det orimliga. Jesus ser i vetekornet framtidens frukt, den nya skörden. Han säger: Jag har kommit för att ge liv (Joh. 10:10). Din och min trevande tro är et livet.

Strax ska vi klä av Jesu kropp, här i form av kyrkans altare. Efter måltiden med sina vänner börjar avklädandet. Denna måltid han så längtat efter. Sedan går de ut till Getsemane. Judas har lämnat sin plats. Också hans fall börjar med den handlingen. Mörkret har fallit. Nattens mörker. Avklädandets tid. Vi klär av altaret och släcker kyrkan. Kristus är naken. Uppståndelsen är oändligt långt borta. Ännu hörs ingen koltrast sjunga.

Paulus skriver: Medan vi är här ropar vi av längtan efter att få ikläda oss vår himmelska boning. Ty har vi väl klätt oss i den skall vi inte stå där nakna. Vi som ännu bor i tältet ropar i vårt betryck; vi vill ju inte bli avklädda, vi vill bli påklädda, så att det som är dödligt uppslukas av livet (2 Kor. 5). O vilken kärlek, underbar, sann, aldrig har någon älskat som han (sv. Ps. 45:2).